

Scénář k rozhlasové reportáži: Anna Vajsová

Základní škola Česká Třebová, Ústecká ulice

Moderátoři: Marie Eva Stránská, Martin Ryšavý

A. Vajsová: Když za války, když my jsme bydleli u starej dráhy, vodváželi ty lidi v těch transportech, jak říká se tomu dobytčí vagóny, jo tak když tam někdo zmrz, no tak ho vyhodili ven, aby měli víc místa a jelikož to byly škarpy tak se tam vždycky zastavilo, že jo, tak tam je hodili ty lidi zmrzlý ty se kouleli z toho pražce dolů na cestu. To bylo tak šeredný.

Moderátor/ka: Tak vzpomíná na období 2. světové války Anna Vajsová. Ani po ukončení války se život v nově vzniklém Československu nezlepšil. Další problémové situace na sebe nenechaly dlouho čekat.

A. Vajsová: Museli pak jsme se přejmenovat, protože bysme museli do Německa a my jsme byli Češi že jo, to nebylo, že byste si mohli rozkazovat. No tak máme Blažek, nebo měli jsme Blažek.

Moderátor/ka: Rodiče Anny Vajsové, za svobodna Blažkové, měli německé příjmení. Navíc v době nástupu komunistů k moci vznikala rozsáhlá síť kolaborantů. Jeden z těchto donašců bydlel nedaleko Anny a její rodiny a měl stejné poněmčené příjmení jako její rodina. Na základě těchto událostí se rodiče rozhodli počestit své příjmení a zamezit tak případným nepříjemnostem.

Krátce po válce přetrvávala nouze o potraviny, proto i nadále fungovaly potravinové lístky.

A. Vajsová: Můj tatínek byl pekař, takže my jsme neměli jako vo chleba nouzi. Protože se znal s těma klukama jinejma, tak jim dal cedulku na cigarety a oni mu dali cedulku na chleba.

Moderátor/ka: Lidé ve městech neměli takové možnosti obstarat si rozmanitější jídlo jako lidé na vesnicích. Proto si i děti ve školách vyměňovaly svačiny.

A. Vajsová: Jedna holka ta měla chleba se sádlem a už ho nechtěla, a tak jí ho vzali a dali jí ten oběd náš, protože ona to měla furt, že jo, my, kdežto jsme byli ve městě, tak to jsme nic takovýho neměli.

Moderátor/ka: Komunisté svým voličům slibovali ráj na zemi. I přes prvotní sliby krásného života se lidem tak dobře nežilo. Tehdy Anna Vajsová bydlela s rodiči a 5 sourozenci v malém bytě. Často se musela dělit o postel se svou sestrou. Proto se rodina rozhodla zažádat o větší byt.

A. Vajsová: To dostal tatínek tenkrát 1+1 a protože nás bylo moc, tak říkal na národním výboře, že by potřeboval lepší byt, nebo lepší – větší, a ona mu řekla paní na národním výboře: „A nechcete náhodou takhle zlatý hodinky s vodotryskem?“ No protože tenkrát my měli když jste vešli tak chodbu, koupelku, záchod, balkon. To byly supry byty jo.

Moderátor/ka: Po ukončení povinné školní docházky chtěla Anna Vajsová začít studovat na střední škole zaměřené na ekonomiku.

A. Vajsová: Já jsem chtěla jít na ekonomku, jenže tenkrát to nebylo jako teď. Na co holce škola? Ta se vdá, bude doma s dětma. A tatínek mně říkal: „mohla sis tu ekonomku udělat.“ No a tak mně se o nic nejednalo, já jsem pak prodávala v tabáku.

Scénář k rozhlasové reportáži: Anna Vajsová

Základní škola Česká Třebová, Ústecká ulice

Moderátoři: Marie Eva Stránská, Martin Ryšavý

Moderátor/ka: Přestože Anna Vajsová prožila život v nelehké době, nyní se věnuje svým zálibám. Dodnes ráda zpívá, tráví čas se svými dětmi a jejich rodinami. A co by dnes vzkázala mladé generaci?

A. Vajsová: No že nadáváte fest, my nadáváme všechny, ale co bylo předtím, to bych vám nepřála zažít, děcka.